

5. Zmateční stížnost byla vzhledem na úvahy, obsažené v předešlých odstavcích č. 1 až 4, zavržena hned v zasedání neveřejném a to, pokud jde o uplatňovaný důvod č. 5 § 344 tr. ř., jako neprovedená (§ 4 č. 1 a § 1 č. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877 č. 3 ř. z. z roku 1878), pokud pak jde o důvody č. 1, 2 a 4, dílem jako nedůvodná, dílem jako vůbec neprovedená (§ 4 č. 1 i 2 a § 1 č. 2 téhož zákona z r. 1877).

Čís. 710.

Podmínečný odklad výkonu trestu (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

V tom, že nalézací soud nezabýval se otázkou, zda čin, pro který byl obžalovaný dříve odsouzen (§ 2 zák.), byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných, nelze spatřovati důvodu zmatečnosti dle čís. 11 Šu 281 tr. ř., nýbrž lze proti tomu brojiti pouze odvoláním.

Podmínečný odklad výkonu trestu lze po případě vyloučiti i tehdy, nevyslovil-li dřívější rozsudek, že byl trestný čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1922, Kr II 913 21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost státního zastupitelstva do rozsudku lichevního jako nalézacího soudu při kraj. soudě v U. ze dne 18. října 1921, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem řetězového obchodu dle § 23 čís. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák., a přestupkem dle § 20 čís. 1 tohoto cís. nař., pokud odsouzení jeho vysloveno bylo podmíněčně, vyhověl však odvolání státního zastupitelstva do tohoto rozsudku, pokud jím vysloveno bylo, že odsouzení obžalovaného jest podmíněčně se zkušební lhůtou tříletou, a změnil rozsudek soudu první stolice v tomto směru v ten způsob, že odsouzení obžalovaného jest nepodmíněné.

Důvody:

Státní zastupitelstvo spatřuje domnělý důvod zmatečnosti čís. 11 Šu 281 tr. ř. v tom, že nalézací soud přiznal obžalovanému podmíněný odklad trestu, ač obžalovaný byl dne 7. července 1915, tedy v době, od níž do dne, kdy spáchal nový trestný čin, neuplynulo pět let, odsouzen pro přestupek krádeže dle § 460 tr. zák., tedy »dozajista« čin, spáchaný z pohnutky nízké a nečestné. Dle § 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., jest ovšem podmíněné odsouzení vyloučeno, byl-li vinník již dříve odsouzen pro zločin na dobu delší tří měsíců nebo vůbec pro čin, spáchaný z pohnutky nízké a nečestné. Důvod zmatečnosti dle čís. 11 § 281 tr. ř. byl by tudíž dán tehdy, kdyby bylo zjištěno, že obžalovaný v tomto případě byl odsouzen pro čin spáchaný z pohnutky nízké a nečestné, a to vzhledem k tomu, že jde o přestupek, spáchaný v pěti letech před tím, než spáchal nový trestný čin. Nehledě však k tomu, že krádež, zejména přestupek krádeže, není činem, který by vždy a za všech okolností musil býti spáchán z pohnutky nízké a nečestné, a že sám opravný prostředek státního zastupitelstva mluví jen o činu, spáchaném

»dozajista« (patrně) z pohnutky takové, uvádí se v rozhodovacích důvodech napadeného rozsudku v tom směru pouze tolik, že obžalovaný od r. 1915 nebyl trestán (§ 460 tr. zák. — 5 dní), i lze vadu spatřovati pouze v tom, že se rozsudek neobírá otázkou, byl-li čin, pro který byl dle toho obžalovaný dříve odsouzen, spáchán z pohnutky nízké a nečestné. Tu však zřejmě nepřichází v úvahu překročení trestní pravomoci nalézacím soudem při výměře trestu ve smyslu § 281 č. 11 tr. ř., nýbrž nesprávnost, kteréž odporovati dlužno opravným prostředkem odvolání, neboť nejde o porušení některé ze zásad, vyslovených zákonem, jichž je soudu dbáti povždy, nýbrž o nesprávné řešení otázky, podléhající volnému uvážení soudcovskému. Zmateční stížnost byla tedy jako neprovedená podle § 4 čis. 1 a § 1 čis. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877 č. 3 ř. z. z roku 1878 zavržena hned v zasedání neveřejném.

Státní zastupitelstvo v čas ohlásilo odvolání co do soudního výroku o podmíněném odsouzení; provedení zmateční stížnosti, státním zastupitelstvem v 8denní zákonné lhůtě podané, sluší pokládati vzhledem na jeho obsah za odvolání i dlužno rozhodnouti o něm jako o odvolání. Odvolání jest podle § 2 zákona ze dne 17. října 1919, čis. 562 sb. z. a n., odůvodněno. Obžalovaný byl totiž rozsudkem okresního soudu ze dne 7. července 1915 právoplatně uznán vinným, že odejmul pro svůj užitek z držení a bez přivolení Samuela B-a 27. dubna 1915 sud vína v ceně 29 K 70 h a na jaře 1915 půllitrovou láhev rumu v ceně 2 K a že se tím dopustil přestupku krádeže podle §§ 171 a 460 tr. zák. Trest, jemu za krádeže tyto uložený, odpykal dle trestních spisů v červenci 1915, tedy ve lhůtě, od níž do doby spáchání nového trestného činu, o nějž nyní jde, neuplynulo pět roků. Že by byl oněch krádeží v roce 1915 dopustil se z nouze, nevysvítá ze spisův; obžalovaný toho netvrdil a ani nyní toho netvrdí. Zřejmo tudíž jest, že dopustil se oněch krádeží ze ziskuchtivosti, tedy z pohnutky nízké a nečestné; v rozsudku výše uvedeném ze dne 7. července 1915 není to ovšem výslovně uvedeno, ale to se vysvětluje tím, že tenkrát nebylo zákonného ustanovení, podobného § 2 zákona o podmíněném odsouzení čis. 562 z roku 1919, a nebylo vůbec třeba, zjišťovati v rozsudku pohnutky spáchaného činu trestného. Dle tohoto § 2 není zapotřebí, aby v dřívějším rozsudku bylo zjištěno, že čin trestný spáchán byl z pohnutek nízkých a nečestných; soud nalézací, vydavší rozsudek ze dne 18. října 1921, který jest nyní předmětem odvolání státního zastupitelstva, neprávem nevzal v tomto rozsudku zřetel na to, že obžalovaný dopustil se krádeží v roce 1915 z pohnutek nízkých a nečestných. Dle § 2 zákona čis. 562 z roku 1919 jest podmíněčné odsouzení obžalovaného toho času vyloučeno, pročež bylo vyhověno odvolání státního zastupitelstva a rozsudek soudu první stolice byl změněn způsobem nahoře uvedeným.

Čís. 711.

Pobyt a postižení ve smyslu § 54, odstavec první tr. ř.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1922, Nd I 21/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal ve sporu o příslušnost mezi státním zastupitelstvím v Nitře a zemským trestním soudem v Praze příslušným státní zastupitelství v Nitře pokud se týče sedrii tamže.